

Roagă-te și nu obosi în a te ruga

»Isus le-a spus o pildă, ca să le arate că trebuie să se roage necurmat, și să nu se lase. El le-a zis: „Într-o cetate era un judecător, care de Dumnezeu nu se temea și de oameni nu se rușina. În cetatea aceea era și o văduvă, care venea des la el, și-i zicea: „Fă-mi dreptate în cearta cu pârâșul meu.” Multă vreme n-a voit să-i facă dreptate. Dar în urmă, și-a zis: „Măcar că de Dumnezeu nu mă tem și de oameni nu mă rușinez, totuși, pentru că văduva aceasta mă tot necăjește, îi voi face dreptate, ca să nu tot vină să-mi bată capul.” Domnul a adăugat: „Auziți ce zice judecătorul nedrept? Și Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Lui, care strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește față de ei? Vă spun că le va face dreptate în curând. Dar când va veni Fiul Omului, va găsi El credință pe pământ?” « (Luca 18, 1-8)

Cuvintele unui învățător au totdeauna putere, dacă ascultătorii lui știu că el practică ceea ce învață. Isus a fost un proroc puternic în cuvânt și în fapte și noi citim despre El că »a început să lucreze și să învețe«.

În ceea ce privește rugăciunea, munții reci și aerul de la miezul nopții confirmă că Isus, și în ceea ce privește rugăciunea, a fost mare în fapte și în învățatură. Dacă a îndemnat pe ucenicii Lui să stăruiască în rugăciune și »să se roage necurmat«, prin aceasta le-a poruncit să urmeze exemplul Lui. Noi credem că dacă ar fi fost cineva, care nu avea nevoie să se roage, acela trebuia să fie Domnul nostru. El nu a fost niciodată întinat de păcatul care pe noi ne-a doborât și ne-a slăbit spiritual. El nu a trebuit să lupte cu plăceri înnăscute. Dacă Cel desăvârșit de curat S-a îndreptat așa de des spre Dumnezeu, cu cât mai mult ar trebui să fim noi în rugăciune! Așa de puternic, de mare și totuși așa de evlavios! Voi cei slabi din turmă, cât de puternic pătrunde lumea în voi! Imaginați-vă că predica din această dimineață nu vine de la mine, ci de pe buzele unui Om, care este Maestrul cel mai mare al rugăciunii în singurătate, Cel mai mare model al rugăciunii din cămăruță, și de aceea lăsați ca fiecare cuvânt de la El să vă pătrundă în inimă.

Intenția Domnului în această pildă: ... »să le arate că trebuie să se roage necurmat, și să nu se lase.«

Dar se pot ruga oamenii totdeauna? În primele timpuri ale creștinismului a existat o sectă, care era așa de necugetată, că au luat aceste cuvinte literalmente, și au încercat să se roage fără întrerupere, rostind permanent rugăciuni. Normal, s-au despărțit de toate lucrurile lumești și, ca să împlinească această datorie, au neglijat alte lucruri.

Acești demenți puteau pe drept să aștepte să recolteze roada nebuniei lor. Din fericire în zilele noastre nu mai este necesar să ne împotrivim unei astfel de rătăcirii. Este necesar să stăruim de aceia care sub pretextul că se roagă necurmat nu-și rezervă un anumit timp pentru rugăciune, și în felul acesta cad în extrema cealaltă. Domnul nostru a vrut să spună, că prin a se ruga necurmat înseamnă să fi permanent într-un duh de rugăciune, așa cum cavalerii din vechime erau permanent gata pentru luptă. Nu totdeauna călare, ca să doboare un adversar cu lancea, dar totdeauna la armele lor, pe care le puteau lua imediat în mână. Acești războinici cumpliți dormeau deseori în armătura lor. Așa să fim noi, chiar dacă dormim, în duhul rugăciunii, așa că dacă cumva ne trezim noaptea, să fim la Dumnezeu. Inimile noastre să fie ca acele focuri de atenționare și faruri care au fost puse pe țărmul Angliei când se aștepta ca în orice moment să vină invazia dușmană a „flotei de nebiruit“ a Spaniei: nu permanent în flăcări, dar permanent dotat cu lemn uscat și aprinzătoare, permanent gata de a lumina la momentul potrivit. Sufletele noastre să fie într-o astfel de stare, ca de la noi să se înalțe frecvent suspine. Nu este necesar să încetezi lucrul, să părăsești locul de muncă, și să cazi în genunchi. Duhul să trimită rugăciuni liniștite, scurte, rapide, spre tronul harului. Când Neemia a vrut să roage pe împărat pentru a-i

face o favoare, a găsit ocazia când împăratul a pus întrebarea: »De ce ești trist?«, dar înainte ca să răspundă împăratului, a spus: »Mă rog Dumnezeului cerului«. Observând ocazia venită pe neașteptate, nu s-a folosit imediat de ea, ci a făcut o pauză scurtă pentru a se ruga, pentru a fi în stare să se folosească cu înțelepciune de ea și să atingă scopul înalt pe care și-l propusese. Tot așa și noi să ne gândim deseori: „Nu pot face aceasta, înainte de a mă ruga pentru binecuvântarea acestui lucru.“

Oricât aș fi de constrâns să i-au în posesiune un avantaj, duhul meu să ezite sub influența harului divin, până când va spune: »Dacă fața Ta nu merge cu mine, nu mă lăsa să plec.“ Un creștin să poarte arma rugăciuni ca pe o sabie scoasă ținută în mână. Să nu băgăm această sabie în teacă. Niciodată inimile noastre să nu fie ca un tun de calibru mare, cu care ți-ai propus să faci lucruri mari, dar care nu este gata de luptă, ci să fie ca un tun încărcat, dirijat spre țintă și așteaptă numai comanda de tragere. Sufletul să nu fie permanent în rostirea de rugăciuni, dar să fie permanent în puterea rugăciunii.

Dacă Domnul nostru spune că trebuie să ne rugăm necurmat, prin aceasta El a vrut să spună că întreaga viață a unui creștin trebuie să fie o viață de dăruire lui Dumnezeu, pentru a lăuda pe Dumnezeu pentru harul primit, atât prin vocea noastră, cât și prin faptele noastre, și apoi să rugăm pe Dumnezeu pentru ajutorul de care avem nevoie în continuare, recunoscând cu venerație că ajutorul vine de la El. Aceste două exerciții, într-o formă sau alta, trebuie să fie conținutul vieții umane. Psalmul vieții noastre să fie alcătuit din cereri și laudă, până când vom intra în lumea cealaltă, unde cererea va înceta iar lauda va continua veșnic. „Dar“, va spune probabil cineva, „noi trebuie să ne desfășurăm activitatea zilnică“. Știi aceasta. Dar există o înțelepciune, să faci activitatea să fie o parte a rugăciunii și laudei. Voi spuneți: „Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi.“ Aceasta este o rugăciune, dacă o rostești. Voi mergeți la lucrul vostru, și dacă vă faceți lucrul cu inimi evlavioase, atunci vă rugați această rugăciune prin munca voastră cinstită. Prin cântările de dimineață mulțumiți lui Dumnezeu pentru binecuvântări și când mergeți să vă achitați de obligațiile vieții și acolo aceste binecuvântări duc la proslăvirea numelui lui Dumnezeu, continuați astfel lauda și mulțumirea voastră în cea mai bună formă. Rețineți, că la creștini lucrul este rugăciune, că este mult adevăr în cuvintele lui Coleridge: „Cine iubește cel mai mult, acela se roagă cel mai bine“. Să doresc și să caut binele semenilor mei, să doresc glorificarea lui Dumnezeu și să trăiesc în așa fel ca ea să aibă loc, aceasta este evlavia adevărată. Evlavia celor ce stau în mănăstire nu se compară nicidecum cu cea a omului care stă în lupta vieții. Evlavia călugărilor și a călugărilor se aseamănă mai mult cu vitejia unui soldat care dă înapoi de la luptă. Dar evlavia omului aflat în câmpul muncii, care face totul spre onoarea lui Dumnezeu, este asemenea curajului celui care caută lupta cea mai înverșunată și acolo înalță drapelul Domnului. Dar dacă profesia ta este de așa natură, că nu poți să te rogi, ar fi mai bine să renunți la ea. Dacă este o profesie păcătoasă, necinstită, nu vei putea s-o aduci înaintea lui Dumnezeu, dar orice profesie normală din viață este de așa fel, că dacă nu poți s-o sfințești, atunci vei ajunge să-ți lipsească sfințenia și vina este atunci de partea ta. Oamenii trebuie să se roage totdeauna, aceasta înseamnă că dacă lucrează cu rindeaua sau cu dalta, dacă țin plugul sau lopata în mână, dacă cântăresc marfă sau o împachetează, orice ar face, să fie o parte a țelului de a proslăvi pe Dumnezeu. Îmbrăcămintea lor obișnuită să fie îmbrăcămintea preoțească, faptele lor obișnuite să fie jertfe, iar ei înșiși să fie o preoție împărătească, un popor sfânt, plin de râvnă pentru fapte bune.

O a treia învățătură pe care Domnul vrea s-o pună înaintea sufletelor noastre este aceea că oamenii trebuie să stăruie în rugăciune. Dacă vom ruga o dată pe Dumnezeu pentru un anumit lucru, să nu gândim că prin aceasta nu avem voie să ne rugăm de mai multe ori pentru acel lucru, ci noi putem veni mereu la El. Dacă L-am rugat de șapte ori, să continuăm până la șaptezeci de ori șapte. În lucrurile temporale ar putea să fie o limitare. Atunci ar trebui să spunem: „Facă-se voia Domnului!“ Dacă este ceva în avantajul nostru personal, atunci ar trebui să ne călăuzească duhul predării, așa că după o rugăciune de trei ori făcută trebuie să ne dăm mulțumiți cu făgăduința: »Harul Meu îți este deajuns!« și să nu ne mai rugăm să fie luat țepușul din carne. Dar

în ceea ce privește darurile spirituale de har, în mod deosebit în rugăciunea comună în Adunare, nu există nici o îngrădire. Dacă vrem să avem succes, trebuie să dovedim perseverență. Să continuăm fără întrerupere și să nu facem pauză, până vom obține pe deplin darul. Noi trebuie să ne rugăm totdeauna, săptămână de săptămână, lună de lună, an de an. Mântuirea copilului iubit este dorința cea mai mare a tatălui. Aducerea soțului necredincios la Dumnezeu este zi și noapte dorința inimii soției. Ea nu va înceta să se roage pentru aceasta nici după douăzeci sau treizeci de ani. Ea nu va da pace lui Dumnezeu nici măcar o oră, ci cât timp va trăi va continua să lupte cu Dumnezeul puternic al lui Iacov. Predicatorul nu cere ocazional o binecuvântare pentru popor și când binecuvântarea a venit nu încetează să se roage. Nu, el se roagă în continuare cu râvnă și fără întrerupere și nu-și cruță forțele, strigând tare, până când se deschid ferestrele cerului și binecuvântarea coboară. Dar, fraților, cât de des rugăm noi pe Dumnezeu și nu obținem nimic, pentru că nu am așteptat suficient timp la ușă. Batem de două sau trei uși la ușa harului și dacă ea nu se deschide imediat cu prietenie, plecăm pe drumul nostru. Multe rugăciuni sunt ca bătăile în ușă ale copiilor glumeți, care bat la ușă, și când ușa se deschide, ei sunt deja departe. Ce har, să stăm lângă îngerul lui Dumnezeu și să nu obosim, fiind conștienți că vom avea succes, căci proslăvirea lui Dumnezeu este legată de aceasta, iar sufletul semenilor noștri este în pericol. Trebuie să ne rugăm mereu și să batem, până vom primi răspuns.

Nu pot să închei această parte fără să spun că Domnul vrea să ne învețe că oamenii trebuie să stea în rugăciune. Ei să nu aibe numai permanent un duh de rugăciune și toată viața lor să fie o rugăciune, ci rugăciunea să fie practică frecvent de toți credincioșii. Duhul rugăciunii nu va fi păstrat dacă nu-ți vei stabili timp pentru rugăciune. Scriptura nu stabilește un anumit timp pentru rugăciune, căci Domnul are multă încredere în dragostea poporului Său și în nevoia de mișcare a vieții noi. El nu spune: „Să vă rugați în fiecare dimineață la ora șapte“, sau „Rugați-vă seara la ora opt, sau la ora zece“, ci spune: „Rugați-vă tot timpul“. Orice creștin va găsi că este deosebit de folositor să aibe un timp deosebit de reculegere spirituală, și mă îndoiesc că adevărata evlavie poate fi păstrată fără să se țină seama cu toată severitatea și să se respecte acest timp de rugăciune. Citim în scrierile vechi despre apostolul Iacov, că el s-a rugat așa de mult, că genunchii lui s-au întărit din cauza îngenuncherii îndelungate. Fox relatează că Latimer în timpul cât a fost în închisoare a fost așa de mult timp pe genunchi, că nu mai putea să se ridice la masă ca să mănânce și trebuia să fie ridicat de slujitorii lui. Când nu a mai putut să predice și se afla între zidurile temniței, rugăciunile lui pentru popor se înălțau spre cer, iar noi în zilele noastre avem parte de binecuvântările care decurg din aceste rugăciuni. Daniel se ruga zilnic cu fereastra deschisă. »De șapte ori pe zi Te laud«, se spune în Psalmul 119. David spune că vrea să se plângă seara, dimineața și la amiază. Ah, fie ca momentele noastre de rugăciune să nu fie la intervale mari!

Pe parcursul zilei unui creștin nu există ore sfinte deosebite. Să ne rugăm de la cântatul cocoșului și până la miezul nopții, dacă Duhul ne constrânge la aceasta. Să ne rugăm în orice împrejurare, în sărăcie și în bogăție, când suntem sănătoși și când suntem bolnavi, în zilele de bucurie și în nopțile întunecate. Să ne rugăm la naștere, și să ne rugăm la moartea cuiva. Să ne rugăm când sufletul este bucuros din cauza harului coplesitor, și să ne rugăm când sufletul nostru se apropie de poarta morții și suntem foarte întristați. Să ne rugăm pentru tot ce facem. Rugăciunea să sfințească totul. Cuvântul lui Dumnezeu și rugăciunea să fie legate cu toată viața noastră zilnică. Roagă-te înainte de a cumpăra ceva, când intri într-un magazin, și când ieși din magazin. Gândește-te cum în timpul lui Iosua ghibeoniții au înșelat pe israeliți, pentru că israeliții nu au întrebat pe Domnul. Nu te lăsa înșelat de o ispită deosebită, care foarte ușor poate avea loc, dacă nu mergi zilnic la Domnul să-L întrebi: »Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei!« Niciodată nu te vei rătăci, pentru că te rogi prea mult. Nu vei greși niciodată, prin faptul că Îl rogi pe Dumnezeu pentru călăuzire. Dar vei considera o lumină a harului pentru ochii tăi, dacă te vei afla în fața a două cărări, care ambele par a fi bune, și pentru un moment stai liniștit și strigi către Dumnezeu: „Doamne, condu-mă Tu și călăuzește-mă după Cuvântul Tău.“ Să ne rugăm totdeauna. V-am spus de la acest amvon, mergeți și practicați în viața voastră.

Două persoane importante

Citim aici mai întâi despre un judecător. Avem aici un mare avantaj în rugăciune. Fraților, dacă această femeie sărmană a avut succes la un judecător aspru și neînduplecat, cu cât mai mult ar trebui noi să stăruim în rugăciune, căci noi ne adresăm unui Tată!

Un tată este cu totul altfel decât un judecător. Este normal ca un judecător să nu fie părtinitor și aspru, dar un tată este părtinitor față de copilul lui, compătimitor și gingaș față de urmașii lui. Dacă această femeie a reușit la acest judecător, cum să nu avem noi înțelegere la Tatăl nostru, care este în cer? Dacă ea, în marea ei nevoie, continuă să-l necăjească, până obține ceea ce dorește, să nu stăruim noi până vom obține de la Tatăl nostru ceresc ceea ce ne-a promis Cuvântul Său?

În afară de faptul că era judecător, el nu avea un caracter bun. Ducea lipsă în două sensuri: »Nu se temea de Dumnezeu«. Conștiința lui era ca și moartă. Nu s-a gândit la marele scaun de judecată, înaintea căruia și judecătorii vor trebui să stea. Cu toate că probabil a jurat înaintea lui Dumnezeu să judece nepărtinitor, a uitat totuși jurământul făcut și a călcat în picioare dreptul. »Nu se rușina de niciun om.« Recunoșterea semenilor lui, care deseori are o anumită autoritate la oamenii răi, fie reținându-i de la rău, fie călăuzindu-i spre dreptate, nu a avut nici-o influență asupra lui. Deci dacă văduva a biruit pe un asemenea om de nimic, dacă insistența ei de fier a frânt neîndurarea tare ca fierul a acestui om, cu cât mai mult ne putem noi aștepta să avem succes la Acela care este drept și bun! Ah, permiteți caracterului lui Dumnezeu, care vi s-a descoperit în toată maestrea sa de veridicitate și credincioșie, legat cu dragostea, bunătatea, duioșia și harul, să vă facă hotărâți ca această femeie, să nu încetați în rugăciune până când nu ați obținut ceea ce vă rugați.

Judecătorul era un om așa de rău, că se lăuda cu răutatea lui. Fără nici cea mai mică mustrare de conștiință își zice: »Măcar că de Dumnezeu nu mă tem și de oameni nu mă rușinez ...« Sunt puțini păcătoși care merg așa de departe. Nu vor să se teamă nici de Dumnezeu și nici să se rușineze de oameni, însă se înșală singuri cu virtuți aparente și credința că cel puțin nu sunt mai răi decât ceilalți. La acest judecător nu a avut loc nici o înșelare de sine. Era așa de indiferent în mărturisirea lui ca și fariseul, care au mărturisit contrariul: »Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni.« Cât de arogant a devenit acest om, că s-a urcat pe scaunul de judecător ca să judece pe un semen al lui. Și totuși această femeie săracă a pus în mișcare pe acest monstru în chip de om, care ajunsese așa de departe, să găsească plăcere în răutatea lui și să cocheteze cu răutatea inimii lui. Stăruința a găsit ajutor la acest om, cu cât mai mult va găsi ea la Acela care nu a cruțat pe Fiul Său, ci la dat la moarte pentru noi. Cu cât mai mult la Acela al cărui nume este dragoste, a cărui natură este, pentru cei ce-I caută fața, atrăgătoare și înviorătoare! Cu cât mai aspru ne pare acest judecător, cu atât mai mult pare vocea Mântuitorului să spună: »trebuie să se roage necurmat, și să nu se lase«.

Să observăm cu privire la caracterul acestui judecător, că în mod conștient nu urmărea altceva decât comoditatea proprie. Când în cele din urmă a vrut să ajute, singurul motiv a fost: »ca să nu tot vină să-mi bată capul«. Așa a vorbit el. Singurul motiv care l-a determinat să ajute a fost înclinația spre o trăire comodă. O, fraților, dacă o femeie a putut să biruie un astfel de om, cu cât mai mult vom reuși noi la Dumnezeu, a cărui plăcere este să îngrijească de copiii Lui, care sunt pentru El ca lumina ochilor!

Acest judecător era în ființa lui neprietenos și brutal față de femeie, dar ea a insistat să-l roage. Un timp nu a vrut să o asculte, cu toate că gospodăria ei, viața ei, binele copiilor ei depindeau de el. El a lăsat-o să sufere mai departe. Dar Dumnezeu nostru a fost totdeauna plin de bunătate și îndurare față de noi. El ne-a ascultat și până acum ne-a împlinit rugăciunile. Comparați caracterul judecătorului cu cel al lui Dumnezeu și cu certitudine fiecare inimă iubitoare, care cunoaște puterea rugăciunii, va fi mișcată spre rugăciuni neîntrerupte.

Trebuie să mergem mai departe și să privim cealaltă persoană din pildă: văduva. Găsim aici multe motive puternice să determinăm Adunarea lui Dumnezeu să se roage necurmat. Se pare că

ea era o necunoscută pentru judecător. Ea a apărut înaintea lui ca o persoană, pentru care el nu avea niciun interes. Probabil că el nu a văzut-o niciodată mai înainte. Nu-l interesa cine era ea, și ce voia. Când însă Adunarea vine înaintea lui Dumnezeu, ea vine ca mireasă a lui Hristos. Ea apare înaintea Tatălui ca cineva pe care El l-a iubit cu dragostea Sa veșnică. Nu va lua El în seamă pe aleșii Lui, pe poporul Său? Nu vor ajunge rugăciunile lor la El, dacă insistența unui necunoscut a câștigat înaintea unui judecător răutăcios?

Văduva a apărut înaintea judecătorului fără a fi însoțită de un prieten. Potrivit pildei, nu avea nici un apărător, nici un avocat puternic care să se ridice înaintea tribunalului și să spună: „Eu sunt reprezentantul acestei femei umile!» Dacă a reușit, a avut loc prin râvna și puterea ei. Când însă noi venim înaintea Tatălui nostru, nu suntem singuri, căci avem un Prieten, care trăiește veșnic și se roagă pentru noi. O, creștine, roagă-te cu îndrăzneală sfântă, fii perseverent, căci sângele lui Hristos vorbește cu o voce, care trebuie să fie auzită.

De aceea să nu obosești în a te ruga, ci continuă să te rogi.

Această văduvă sărmană a venit fără să aibă vre-o făgăduință, care s-o încurajeze. Dimpotrivă, erau prezente multe motive de descurajare. Când însă noi venim înaintea lui Dumnezeu, El Însuși ne-a poruncit să ne rugăm și ne-a fost dată făgăduința, că dacă ne rugăm, ne va fi dat. Dacă femeia a câștigat fără să aibă arma făgăduinței, atunci să nu câștigăm noi oare? O, fraților, să nu facem pauză, să nu încetăm nici un moment, căci noi avem făgăduințele lui Dumnezeu pentru rugăciunile noastre.

La aceasta se adaugă, că văduva, care nu avea nici cele mai mici făgăduințe, nu avea nici un drept de a reveni mereu cu problema ei. Ea avea, așa cum presupun, dreptul de a fi ascultată în orele de program, dar ce drept avea ea să urmărească pe judecător, să-l oprească pe stradă, să-l viziteze acasă, să vină noaptea, trezindu-l cu strigătul ei? Nu avea nici o permisiune să fie așa de insistentă, dar noi putem veni la Dumnezeu în orice timp și în orice împrejurare, putem striga zi și noapte la El, căci El ne-a poruncit să ne rugăm neîncetat.

Sufletul sărman a făcut pe judecător să se mânie de fiecare dată când îl ruga. Nu mă îndoiesc că gura lui făcea spume la gândul că este supărat de o persoană neînsemnată, dar Domnul Isus se va bucura mai degrabă, când Îl vom ruga, decât să Se mânie. Rugăciunile celor sfinți sunt ca muzica în urechile lui Dumnezeu. Omenește vorbind, este o bucurie pentru Dumnezeu când vorbim cu El. El nu este mulțumit cu noi dacă nu ne rugăm Lui, și este mulțumit cu noi dacă ne apropiem permanent de El. Deoarece vedeți zâmbetul pe fața Tatălui, voi copii ai dragostei Lui, vă rog, nu obosiți, ci continuați să vă rugați pentru binecuvântare.

Încă ceva. Această femeie avea o problemă față de care judecătorul nu era deloc interesat, dar problema noastră este un caz, pentru care Dumnezeu, pe care Îl rugăm, are mai mult interes decât noi: căci dacă o Adunare se roagă pentru mântuirea sufletelor, pe drept ea poate spune: »Scoală-Te, Doamne, Dumnezeule, ridică-Ți mâna«. Contribuie la glorificarea lui Hristos, dacă sufletele se întorc la Dumnezeu. Aduce onoare harului și puterii lui Dumnezeu, când păcătoșii mari se întorc de pe calea lor rătăcită, deci noi rugăm pe Judecător pentru El Însuși, rugăm pe Dumnezeu pentru Dumnezeu Însuși.

Nu trebuie să uit să amintesc, că ea era *o singură* persoană. Ea a avut succes, cu toate că era singură. Nu va salva Dumnezeu pe aleșii Lui, căci nu unul singur, ci mii strigă către El? Dacă există făgăduința, că rugăciunea a doi sau trei care se unesc în rugăciune va fi împlinită, cu cât mai mult atunci când într-o adunare sute de credincioși se strâng cu sufletele unite și dorința aprinsă ca Dumnezeu să-Și împlinească făgăduința! Cât de mult imploră ei pe Cel Atotputernic să Se ridice și să vină la poporul Lui, ca să facă marea lucrare prin care Adunarea este binecuvântată și El este proslăvit!

Vedeți că, dacă privim pe judecător, sau privim pe văduvă, caracterul fiecăruia prezintă aspecte care sunt valabile și pentru noi în ceea ce privește datoria și privilegiul nostru de a ne ruga neîncetat.

Puterea biruitoare

Această putere nu a constat în talentul de a vorbi al femeii. »Fă-mi dreptate în cearta cu pârâșul meu.« Exact opt cuvinte. Vedeți că ea nu aduce aici nici o dovadă, că ea are dreptate. Nu amintește nimic de văduvia ei, nimic de copiii ei, nimic despre răutatea pârâșului ei, nimic despre judecata divină, despre judecătorul nedrept, nimic despre mânia lui Dumnezeu care vine peste oamenii nedrepti, care jefuiesc casele văduvelor. Nimic de felul acesta. »Fă-mi dreptate în cearta cu pârâșul meu.« De aceea succesul ei nu a depins de oratoria ei, și vedem din aceasta că influența unui suflet sau a unei Adunări asupra lui Dumnezeu nu depinde de cuvintele pe care le spune, sau de talentul de a vorbi. Rugăciunea care pătrunde în cer poate avea puțin din frumusețea evantaiului, dar trebuie să posede imboldul puternic al dorinței aprinse. Nu trebuie să fie ca un păun, splendid din cauza coloraturii lui, ci să fie ca un vultur, apt să se ridice în zbor, dacă trebuie să ajungă la Dumnezeu. Dacă vă rugați public, atunci este valabilă regula: cu cât mai scurt, cu atât mai bine. Cuvintele sunt povară pentru rugăciune. Deseori bogăția de cuvinte descoperă sărăcia în dorințe. Potopul de cuvinte în rugăciune este în general ca o frunză de smochin, care acopere goliciunea unui suflet.

Un lucru este sigur, și anume, că femeia a biruit nu prin valoarea dorinței ei. Poate să fi fost un lucru foarte bun, dar nu se spune nimic despre aceasta. Nu mă îndoiesc că problema ei a fost justificată, dar judecătorul nu a știut nimic despre această problemă, și nici nu s-a interesat dacă ea are dreptate, sau nu are dreptate. Îl deranja faptul că femeia îl necăjea. El nu spune: „Pricina ei este dreaptă, trebuie s-o ascult.“ Nu, el era un om prea rău, ca să poată fi pus în mișcare printr-un asemenea motiv, ci „ea mă necăjește“, aceasta este totul. Când un păcătos se roagă lui Dumnezeu, nu valoarea problemei lui face ca rugăciunea să ajungă până la Dumnezeu, căci un păcătos nu are nici un merit. Dacă vrei să ai reușită, atunci meritele unui altuia trebuie să fie în locul tău, iar partea ta nu trebuie să fie meritul, ci nenorocirea. Nu prin neprihănirea proprie, ci prin perseverență vei pătrunde la Dumnezeu. Fie ca cei ce stau sub sentimentul nevredniciei să fie încurajați prin aceasta! Oricât ați fi de nedemni, stăruțiți în rugăciune! Mâna poate fi neagră, dar dacă ea apucă clanța, ușa se va deschide. Nu talentul de a vorbi, nu meritele fac să ai succes la Dumnezeu: numai rugăciunea stăruitoare!

Observați că judecătorul spune mai întâi că femeia îl necăjește, și abia după aceea s-a așezat să-i facă dreptate, căci se temea că ea îl va necăji mai departe. Judecătorul s-a așezat într-o zi pe scaunul lui de judecător, și multe persoane, care l-au rugat pentru dreptate, au stat înaintea lui. El le-a tratat cu părtinire, așa cum face un ticălos, care făcea totdeauna dreptate celui care îi da mai multă mituire, când deodată a venit înaintea lui o femeie săracă cu plângerea ei. Ea a încercat de mai multe ori să se facă auzită, dar vocea ei nu a fost ascultată. Dar acum a vorbit mai strident și mai aspru, și a fost luată în seamă de judecător: »Fă-mi dreptate în cearta cu pârâșul meu!« De îndată ce el a recunoscut din îmbrăcămintea ei sărăcăcioasă că nu va primi mituire, a zis: „Taci, am altceva de făcut.“ A prelucrat un alt caz, la care bancnotele îi fluturau înaintea ochilor, și iarăși a auzit strigătul: „Fă-mi dreptate în cearta cu pârâșul meu, eu sunt o văduvă săracă!“ Supărat de deranjul care i se făcea, a poruncit păzitorilor ușii s-o dea afară, căci ea tulbură liniștea judecătoriei și împiedică derularea activității. „Ai grijă, ca mâine să nu mai vină“, a zis el, „este o femeie care deranjază“. Dar cu mult înainte, înainte ca să vină dimineața următoare, el a primit confirmarea presupunerii lui. Ea a așteptat până ce el a plecat din sala de judecată, a mers după el pe stradă până ce el s-a bucurat că poate să intre în casă. A poruncit să se încuie ușa, ca femeia gălăgioasă să nu intre, căci mereu l-a necăjit cu strigătele ei: »Fă-mi dreptate în cearta cu pârâșul meu!« În casa lui este în siguranță față de ea, și slujitorii lui îi pot aduce mâncarea. I se spală mâinile și picioarele și vrea să se odihnească când deodată se aude o bătaie puternică în ușă, însoțită de jignire adusă din partea păzitorului ușii. „Ce este acolo?“, a întreat el. „Afară este o femeie, o văduvă, care dorește ca mila dumneavoastră să-i facă dreptate.“ „Spune-i că nu mă pot ocupa cu ea. Să plece!“ Își caută liniștea nopții în camera de sus, dar și acolo aude bătaia și strigătul: »Fă-mi dreptate în cearta cu pârâșul meu!« Curtea lui de judecată

este deschisă în dimineața următoare și, cu toate că ei îi este interzis, ea intră, căci ea știe cum să se strecoare înlăuntru, și întrerupe permanent dezbaterea cu rugămintea ei »Fă-mi dreptate în cearta cu pârâșul meu!« Întreab-o de ce este așa de insistentă și îți va spune că bărbatul ei a murit și a lăsat o bucată de pământ – era tot ce avea – pe care un vecin rău, care a privit cu ochi lacomi această bucată mică de pământ, i-a luat-o, așa cum Ahab a luat via lui Nabot. Acum ea a rămas fără făină și fără ulei pentru copiii ei, și ei strigă după pâine. Ah, dacă ar trăi bărbatul ei, cât s-ar lupta el pentru interesele ei! Dar ea nu are nici un ajutor, iar nevoia este mare. Pentru ce este un judecător acolo, dacă nu apără pe cei nedreptățiți! Ea nu are nici o altă posibilitate, căci creditorul vrea să-i ia copiii și să-i vândă ca sclavi. Ea nu poate suporta aceasta. „Nu“, spune ea, „eu am numai posibilitatea ca judecătorul acesta să vorbească pentru mine și să-mi facă dreptate, și mi-am propus să nu aibă liniște până nu-mi va face dreptate. Sunt hotărâtă, chiar dacă trebuie să mor, ca ultimele mele cuvinte să fie: »Fă-mi dreptate în cearta cu pârâșul meu!« În felul acesta judecata este mereu întreruptă. Și iarăși strigă judecătorul: „Scoateți-o afară! Scoateți-o afară! Nu pot continua dezbaterea, când permanent îmi sună în urechi strigătul acestei femei teribile: »Fă-mi dreptate în cearta cu pârâșul meu!« Dar este mai ușor de zis decât de făcut. Ea se ține strâns de un stâlp, ca să nu fie dată afară, și dacă totuși este dată afară ea așteaptă ocazia următoare ca să intre din nou, apoi urmărește pe judecător pe stradă și nu-i dă liniște nici un minut. „Bine“, zice judecătorul, „îmi strică toată viața. Nu mă interesează nici văduva, nici averea ei și nici copiii ei. Dar nu mai pot suporta acest strigăt. Mă roade rău. Mă voi ocupa de ea.“ S-a rezolvat și ea este mulțumită. Nimic altceva nu a biruit, decât numai rugămintea ei insistentă.

Frații mei, voi aveți multe alte arme pe care le puteți folosi în rugăciune, dar Mântuitorul nostru vă poruncește să nu treceți cu vederea acest mijloc de biruință, rugăciunea stăruitoare. Dumnezeu se pune mult mai ușor în mișcare decât acest judecător nedrept, dacă tu ești așa de stăruitor ca această văduvă. Dacă ești sigur că este o chestiune dreaptă, pentru care te rogi, continuă să te rogi zi și noapte, și adu rugăciunea ta însoțită de lacrimi. Ordonează-ți dovezile, susține rugăciunea ta cu argumente, adu sângele scump al lui Isus, fă referire la jertfa de ispășire, arată spre Golgota, ia pe Împăratul încununat, pe Marele Preot care stă la dreapta lui Dumnezeu și hotărăște-te în sufletul tău, că dacă nici un suflet nu se mântuiește, dacă familia ta nu va fi binecuvântată, dacă râvna ta nu este răsplătită, atunci vei muri cu rugăciunea pe buze și cu dorința aprinsă în inimă.

Permiteți-mi să vă spun, dacă cineva din voi moare fără ca rugăciunea lui să fi fost împlinită, să nu tragă concluzia că Dumnezeu l-a dezamăgit. Vreau să închei cu o istorisire. Am auzit că un om temător de Dumnezeu a avut nefericirea să fie tatăl a cinci sau șase copii care nu credeau în Dumnezeu. Când s-au făcut mari, toți și-au însușit convingeri de necredință și nu au avut o purtare bună în viață. Tatăl, care se ruga permanent pentru ei și era un model în orice virtute, a sperat ca cel puțin pe patul de moarte să fie în stare să le spună un cuvânt care să le miște inima. Ia strâns în jurul patului său, dar s-a simțit foarte nefericit, căci a pierdut conștiența prezenței lui Dumnezeu și a fost ispitit de îndoială și teamă, și ultimul gând negru care îl chinuia a fost: „În loc ca patul meu de moarte să fie o măturie pentru Dumnezeu, ca să câștig pe fiii mei, mor într-un întuneric și într-o nesiguranță, că mă tem că îi voi consolida în necredința lor și îi voi face să gândească că creștinismul nu este nimic.“ Efectul a fost însă contrar. Când fiii s-au reîntors de la înmormântare, cel mai în vârstă a zis: „Frații mei, tatăl nostru a vorbit cu noi deseori despre religie, și noi am disprețuit-o permanent, dar ce predică a fost pentru noi patul său de moarte! Dacă el, cel care a slujit așa de credincios lui Dumnezeu, a găsit că a muri este așa de greu, ce moarte ne va aștepta pe noi, dacă trăim fără Dumnezeu și fără nădejde!“ Același sentiment au avut toți ceilalți, și în felul acesta moartea tatălui a răspuns în chip ciudat prin harul lui Dumnezeu la rugăciunile din timpul vieții lui.